- 81 -

TEKVÎR SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 81., Nüzûl sıralamasına göre 7., Mufassal sûreler kısmının dokuzuncu grubunun üçüncü sûresi olan Tekvîr sûresi, Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 29'dur.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlü'ne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin

“Rahmân ve Rahîm olan Allah’ın adıyla”

1. Güneş dürülüp ışığı kalmadığı zaman; 2. Yıldızlar düşüp, söndüğü zaman; 3. Dağlar yürütüldüğü zaman; 4. Doğurması yaklaşmış develer başıboş bırakıldığı zaman; 5. Yabanî hayvanlar bir araya toplatıldığı zaman; 6. Denizler kaynaştırıldığı zaman; 7. Canlar bedenlerle birleştirildiği zaman; 8-9. Kız çocuğunun hangi suçtan ötürü öldürüldüğü kendisine sorulduğu zaman; 10. Amel defterleri açıldığı zaman; 11. Gök yerinden oynatıldığı zaman; 12. Cehennem alevlendirildiği zaman; 13. Cennet yaklaştırıldığı zaman; 14. İnsanoğlu önceden ne hazırladığını görecektir. 15-16. Gündüz sinip geceleri gözüken gezegenlere andolsun; 17. Kararmaya başlayan geceye andolsun; 18. Ağarmaya başlayan sabaha andolsun ki; 19-21. Bu Kur’an, arşın sahibi katında değerli, güçlü, sözü dinlenen ve güvenilen şerefli bir elçinin getirdiği sözdür. 22. Arkadaşınız Muhammed asla deli değildir. 23. Andolsun ki, o, Cebrâil’i apaçık ufukta görmüştür. 24. Peygamber, görülmeyenler hakkında söylediklerinden ötürü töhmet altında tutulamaz. 25. Bu Kur’an, kovulmuş şeytanın sözü olamaz. 26. Ey İnsanlar! Nereye gidiyorsunuz? 27-28. Kur’an ancak aranızda doğru yola girmeyi dileyene ve âlemlere bir öğüttür. 29. Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe sizler bir şey dileyemezsiniz.

Rasulullah efendimizin, “Kıyamet gününü gözleriyle görmek isteyenler İnfitar, İnşikâk ve Tekvîr’i okusun” buyurduğu, kıyameti en güzel bir şekilde anlatan üç sûreden birisi.

Mekkî bir sûredir. Sûrenin başında kıyametten, kıyametin kopuşu esnasında vukua gelecek hadiselerden söz edilir. Güneşin dürüleceği, yıldızların yerinden sökülüp atılacağı, dağların yürütüleceği, on aylık gebe develerin terk edileceği, vahşilerin toplanacağı, denizlerin kaynatılacağı anlatılır. Bütün bu manzaralar, bu olup bitenler karşısın-da: “Eyvah! Ben bu durumda ne yapayım? Nereye gideyim? Acaba ne yapsam? Ne etsem? Acaba bu hengamede ben nasıl kurtulurum?” diyenlere karşı da, Cenâb-ı Hak yeminlerle bu işin Cebrâil vasıtasıyla Peygambere getirilen Kur’an’la düzenleneceğini, Kur’an’la çare aranacağını anlatır. Çarenin, çözümün Kur’an’da olduğu ortaya konulur.

Kur’an Allah’tan, manevîyattan, ahlâktan, sosyolojiden, tıptan, fizikten, biyolojiden bahseder. Ama Kur’an hiçbir zaman bir ahlâk kitabı değildir. Kur’an bir tıp kitabı değildir. Kur’an kendi mantığı içinde bunları anlatır. Kur’an semadan bahseder, aydan, yıldızlardan, güneşten bahseder. Ama Kur’an asla bunları anlatmak için gelmiş bir kitap değildir. Kur’an kulluk kitabıdır. Kur’an bize bizim kulluğumuzu anlatmak için gelmiştir. Birileri her şeyde Allah’ı bulmaya çalışır. Balda, ciğerde, avuç içinde, hurma çekirdeğinde, karpuz kabuğunda. Ta-mam bunlar güzel. Ama sonunda şunu diyeceksek, şunu dedirteceksek güzeldir:

“İşte Rabbiniz, Allah budur. O’ndan başka tanrı yoktur, her şeyin yaratanıdır. Öyleyse O’na kulluk edin; O her şeye de vekildir.”
(En’âm 102)

İşte bu Allah sizin Rabbinizdir. İşte bu karpuz kabuğunun ortaya koyduğu, bu bal peteğinin işaret ettiği, bu el ayasının tanıklık ettiği, Kur’an’ın tümünün anlattığı, tarih boyunca tüm peygamberlerin ortaya koyduğu Allah sizin Rabbinizdir. Rab makamında, ulûhiyet makamında, hayatınızın kanunlarını düzenleme konusunda Rabbiniz O’dur. Ve bu Rabbiniz olan Allah kendisinden başka İlâh olmayandır. O her şe-yin yaratıcısıdır. Varlığımızın sebebi O’dur. Hayatın kaynağı O’dur. Göklerin, yerin, gecenin, gündüzün, meyvelerin sebzelerin sahibi O’-dur. Malımızı, evimizi, ailemizi, çocuklarımızı, makamımızı, paramızı, pulumuzu, aklımızı, zekamızı, bilgimizi her şeyimizi yaratan O’dur. Al-lah haliktır. O halde sadece O’na kulluk edin. Sadece O’nu dinleyin. Madem ki her şeyinizi yaratan O’dur, madem ki her şeyinizi veren O’-dur, o halde sadece onun çektiği yere gidin. Sadece O’nun hayat programını uygulayın.

Zaten problem işte buradadır. Yaratıcı olarak herkes Allah’ı kabul ediyor da, Rabb olarak, hayata karışıcı olarak Allah’ı kabule ya-naşmıyorlar. Meselâ müşrikler yaratıcı olarak, her şeyin var edicisi o-larak, göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Allah’ı kabul ediyorlardı ama Rab olarak, hayata karışıcı ve kanun koyucu olarak Allah’ı kabul et-miyorlardı. Rızık verici olarak, yaratıklarının tümünü doyurucu olarak Allah’ı biliyorlar, inanıyorlardı ama hayatı düzenleyici olarak Allah’a inanmıyorlardı.

Günümüz insanları da Allah korusun aynı noktaya düştüğü için, yaratıcı olarak var olan, ama hayata karışıcı olarak sanki yok o-lan bir Allah inancını, yani şirki yaygınlaştırma eğilimine girdikleri için aynı duruma düşmüşlerdir.

Allah her şeyin yaratıcısıdır ve kendisinden başka İlâh, Rab, otorite, egemen, yetkili olmayandır. Çünkü İlâh olanın, Rab olanın ya-ratıcı olması gerekir. O’ndan başka yaratıcı da olmadığına göre Rab sadece O’dur. Öyleyse sadece O’na kulluk edin. Sadece O’nu dinleyin. Sadece O’nun emirlerini dinleyin ve sadece O’nu razı etmeye ça-lışın. Rab olarak, İlâh olarak O’na inandığınızı ortaya koymak üzere hayatınızı O’nun adına yaşayın. Yirmi dört saatinizi O’nun belirlediği yasalar istikâmetinde yaşayın. Allah’tan başka toplum, moda, baba, ana, amir, müdür, âdetler, yönetmelikler gibi putları Allah makamına oturtup onların istedikleri bir hayatı yaşayıp Allah’a şirk koşmaya kalkışmayın. Yaşadığınız bu hayatın sonunda O’nun huzuruna gideceğinizi ve hayatınızın hesabını sonunda O’na ödeyeceğinizi asla unutmayın.

İşte Kur’an’ın bu bölümünde de Allah kâinatı anlatıyor. Kâinatta yarattığı varlıklarına söz geçirişini, onlar üzerindeki egemenliğini ve emriyle gerçekleşecek kıyametin vukuu esnasında olacakları anlatıyor. O halde derinlemesine düşüneceğiz bu konular üzerinde.

Sûrenin âyetleri üzerinde kısa bir gezinti yaptıktan sonra inşal-lah âyetlerini tek tek tanımaya geçelim inşallah. Sûrede kıyamet ve risalet olmak üzere iki konu işlenmektedir. Birinci bölüm kıyamet ger-çeğini ele almakta, onun dehşet verici tablolarını gözler önüne ser-mektedir. İlk altı ayet, kıyametin ilk safhasını açıklamaktadır. Bu ayet-lerde kıyametin gerçekleşme şeklinin ne kadar canlı bir şekilde tasvir edilmiş olduğunu Resulullah (s.a.s)'in şu hadis-i şerifi ortaya koymak-tadır: "Kıyamet gününü gözle görmüş gibi görmek kimi sevindirirse Tekvîr, İnfitar ve İnşikak surelerini okusun"
(İbn Hanbel, II, 100)

Allah Teâlâ, kıyamette gerçekleşecek olayların o korkunç hal-lerini ayetleriyle tek tek açıklayarak, inkâr eden veya gaflet içerisinde bulunan kimseleri uyarmaktadır. Muhkem, sarsılmaz bir intizam içe-risinde akıp giden, dünyanın içinde bulunduğu sistem de dahil, gök yüzündeki bütün gezegen ve

yıldızlar, yine O'nun emriyle darmadağın olacak ve insanoğlu için sonsuz ikinci hayat başlayacaktır. Kıyamet günü kainatta meydana gelecek büyük olaylar şöyle dile getirilmek-tedir: "Güneş dürülüp söndürüldüğü zaman, yıldızlar kararıp düştüğü zaman, dağlar yerinden sökülüp yürütüldüğü zaman, on aylık hamile develer dahi terk edildiği zaman, yabanî hayvanların, korkudan bir araya toplandıkları zaman, denizler birbirine karışıp kaynadığı zaman" (1-6)

Gerçekleşecek olan bu olaylar, bilinen her şeyi tamamıyla de-ğiştirecek, başka bir şekle sokacak olan, kainat çapında bir inkılaptır. Allah Teâlâ, kıyamet anında olacak hadiseleri tasvir ederek bir tablo halinde ibret almaları için insanlara sunmaktadır. Peşinden kıyametin ikinci safhası, öldükten sonra yeniden dirilmeyle başlayacak olaylar zikredilmektedir. Ruhlar tekrar yaratılan bedenleriyle birleştiği zaman, insanoğlunun dünya hayatında işlediği her şeyin hesabı ondan soru-lacaktır.

Allah Teâlâ'nın en çok gazaplandığı şeylerden biri zulümdür. İslâm öncesi Arap cahiliye toplumunda alışkanlık haline getirilmiş za-limliklerden biri de kız çocuklarının canlı olarak toprağa gömülmesiy-di. Araplar, fakirlik korkusu veya bir kız çocuğuna sahip olduğundan dolayı ayıplanılacağı duygusu ile doğan çocukları kız ise kurtulmak için onu gömerek yok etme yoluna gidiyorlardı. Allah Teâla bu vahşi, akıl almaz davranışlarını ve onları bu davranışa sürükleyen ruh hal-lerini bir âyet-i kerimede şöyle ifade etmektedir: "Onlardan biri, kız ço-cuğu ile müjdelendiği zaman, içi öfkeyle dolar, yüzü simsiyah kesilir. Kız çocuğunun kendisine müjdelenmesinden utanarak halktan gizlen-meye çalışır ve şöyle düşünür. Kız çocuğunu zillet ve ar pahasına ko-rusun mu, yoksa diri diri toprağa gömüp öldürsün mü? Dikkat edin; verdikleri hüküm ne kötüdür?" (Nahl, 58-59).

İşte bu sapkın ruh hali içerisinde işlenen caniliklerin hesabı bir bir sorulacak ve suçlular korkunç bir şekilde cezalandırılacaklardır. O gün herkesin işlediği amellerin en ince teferruatına kadar kayıtlı bu-lunduğu amel defterleri dağıtılacak, cehennem tutuşturulup alevlendi-rilecek, cennet ise insanlara yaklaştırılacaktır. Herkes işlediklerinin karşılığı olarak kendisi için hazırlanan yeri görecektir. "Diri diri toprağa gömülen kız çocuğunun, hangi suçla öldürüldüğü sorulduğu zaman, amel defterleri dağıtıldığı zaman, cehennem alevlendirildiği zaman, cennet yaklaştırıldığı zaman herkes önceden hazırladığını görecektir." (8-14).

Daha sonra, gezegenlere, geceye ve sabaha kasem edilerek, Kur'an-ı Kerîm'in şeref sahibi bir elçi tarafından getirilmiş, Allah Teâ-lâ'nın kelamı olduğu ortaya konulmaktadır. Kur'an, şerefli, güvenilir, güçlü ve Rabbi indinde itibar sahibi bir elçi olan Cebrail (a.s) tarafın-dan getirilmiş bir kitaptır. Onu getiren elçi o kadar güvenilirdir ki, onun sözü her yerde dinlenir. Dolayısıyla,

böyle bir elçinin, Resulullah (a.s) e getirdiği vahiy hakkında şüphe duymak büyük bir sapıklıktır.

Peşinden gelen ayetler, Resulullah (s.a.s)'in davetini tesirsiz bırakmak ve insanların kafalarını karıştırmak için onun hakkında çe-şitli iftira ve karalama kampanyalarına girişen müşriklere cevaplar vermekte, ayrıca onlar uyarılarak Kur'an'ın doğru yolu bulmak isteyenler için bir öğüt ve kurtuluş aracı olduğu vurgulanmaktadır. "Kur'-an, Allah'ın huzurundan kovulan Şeytanın sözü değildir. O halde nereye gidiyorsunuz? Kur'an âlemlere ancak bir öğüt ve uyarıdır. Bilhassa içinizden doğru yolu bulmak isteyenler için" (25-28).

Sûre, kainatta cereyan eden her şeyin Allah Teâlâ'nın iradesi çerçevesinde ortaya çıktığı, başka hiç bir varlığın O'nun dilemesi dı-şında bir şeyi gerçekleştirmeye asla güç yetiremeyeceği dile getirile-rek son bulmaktadır: "Âlemlerin Rabbi dilemedikçe siz bir şey dileye-mezsiniz" (29).

Bu mukaddimeden sonra inşallah sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başlayabiliriz.

1. "Güneş dürülüp ışığı kalmadığı zaman;"

Güneş dürüldüğü zaman. Güneşin defteri dürüldüğü, işi bittiği zaman. Güneşin güneşliği bitirildiği, fonksiyonu ve varlığı yok edildiği zaman. Hani doğsun da işe başlayalım. Az yükselsin de dükkanı açalım, işimize aşımıza başlayalım. Tepede olsun da namazımızı kılalım. Yemeğimizi yiyelim. Batsın da yatalım. Yaksın da denize gidelim. Çok bekledim. İki ay sonra vereceğim. Üç gün sonra kavuşacağım dediğiniz, işlerinizi, zamanlarınızı kendisine göre ayarladığınız gün, güneş var ya, bir gün gelecek, yok olacak işte o. Bir gün gelecek defteri dürülecek o güneşin. O halde yarın yok olacak bir şeye hayatın tümünü vermeye ne gerek var? Dürülecek, işi bitecek bir gün onun.

Tekvîr-i şems hem sarık sarar gibi veya bohça dürer gibi dürme anlamına, hem de Türkçe'mizdeki kürümek anlamına gelir. Bir gün gelecek, Rabbimiz güneşi dürüverecek. Artık ışık göndermez, ısı yollamaz olacak güneş. Ya da tümüyle onun cirmini, fiziğini kürüyüp ortadan kaldıracak Allah. Zaten güneş bizim dünyadaki kulluğumuz, imtihanımız adına vardı ve bizim dünyadaki imtihanımızın bitip de imtihan sonuçlarının okunma döneminde gelindiğinde var ettiği güneşini yok ediverecek Rabbimiz.

Kâinatın kalbi mahiyetindeki güneşi kâinattan çekip alınca da tıpkı kalbi durmuş bir insan bedeninin organlarının patır patır döküldüğü gibi güneş sistemine bağlı tüm gezegenler de çekimlerini kaybederek, imamesi kopmuş tesbih taneleri gibi patır, patır dökülecekler. Neptün, Plüton, Merkür, Venüs gibi tüm gezegenlerin de dengesi bozulacak.

2. “Yıldızlar düşüp, söndüğü zaman;”

Yıldızların da dengesi bozulacak. Yıldızlar da düşüp sönecekler. Elbette kâinatın güneşini aldınız mı, kalbini söküp çıkardınız mı zaten yıldızlar da yok olacaklardır. Tıpkı kalbi, ruhu alınan uzuvların patır patır dökülüp insicamlarını kaybettikleri gibi.

Kıyametin vukuu esnasında semâvâtta olup bitecekleri anlatıyor Rabbimiz. Şu anda bizler farkında olmasak da semâvât bizim hayatımızı düzenleyendir. Gece olacak, gündüz olacak ve bizler işlerimizi ona göre ayarlayacağız. Güneş batacak biz akşam namazı kılacağız. Gece olacak, gece namazı kılacağız. Gündüz olacak maişet temini için çıkacağız. İşte bizim hayatımızı düzenleyen semanın değişimi anlatılıyor burada.

Yıldızlar yerinden kopup düşmeye başladığı zaman. Peki acaba dünyamız kâinatın neresindedir? Ne tarafa daha yakındır acaba? Bunu bilmiyoruz. Acaba hangi tarafta yıldız daha çoktur? Bildiğimiz kadarıyla yıldızların dünyamıza uzaklığı ışık yılıyla milyonlarca yıldır. Uçsuz bucaksız, alabildiğine engin bir kâinat ve bu düzen içinde dünyamız bulunuyor. Düşünün, dünyamızın çevresindeki dünyamızdan milyonlarca daha büyük yıldızlar yörüngelerinden koparılıp sağa sola düşmeye başlıyor. Peki acaba bu yıldızlar ne tarafa doğru dönecekler? Dünyamızdan milyon kere daha büyük bir yıldız kütlesinin gelip dünyamıza tosladığını bir anlamaya çalışın. Düşünün ki 30 katlı çok büyük bir apartmanı vinçle kaldırıyorsunuz şuradaki boşlukta duran bir karıncanın üzerine atıyorsunuz. Bu aynen buna benzer.

Ne önemi var artık? Güneş sönmüş, yıldızlar dökülmüş, kütleler dünyaya çarpmış, dünya yıkılmış, evler harap olmuş. Ne önemi var bütün bunların? Çünkü artık imtihan, hayat bitmiştir, imtihan salonu kapanmıştır. İmtihan bitmiş ve imtihan sonuçlarının okunma dönemi ve bu sonuçlara göre insanların neticelerini alma, yerleşim merkezlerine gönderilme dönemi başlamıştır. Artık imtihandan sonraki kâinat, mahlukât çok farklı olacak. Yeniden bir durum, bir konum çıkacak. Cennetliklerin yeri ve konumu, cehennemliklerin yeri ve konu-mu. Hesap, kitap yeri.

Göklerde olup bitenlerden sonra şimdi de yeryüzünde olacaklara dikkat çekecek Rabbimiz:

3. “Dağlar yürütüldüğü zaman;”

Kıyametin kopuşu esnasında yerçekimi kuvveti kaldırılarak dağlar da yürütülecek. Yeryüzünü dengede tutmak için Rabbimizin kazıklar olarak arza çaktığı, onlarla yerin dengesini sağladığı dağlar yerinden sökülüp yürümeye başlayacaklar. Denge unsuru oluşları bi-tecek, kazıklıkları sona erecek dağların.

Dağlar yürüyecekler. Dosdoğru yürütülseler neyse bineriz, ineriz. Denizde geminin dalgaya binip inmesi gibi biz de dağların sırtına biner ve karşı tarafa geçeriz, ama öyle uslu uslu yürümeyecekler. Önüne gelen her şeyi ezerek, tuz buz ederek yürütülecekler. Zannediyoruz ki bütün bu olup bitenlerle düzen bozulacak. Kâinatta düzen, denge bozulacak. Halbuki hak düzen kurulacak, yeni bir düzen ihdas edilecek.

Hani evler kuruyoruz ya denize nazır. Villalar yaptırıyoruz dağa dayalı. Meskenlerimizi buna bina ediyoruz ya, işte bu dağlar bitecek. Büyüklük ve küçüklük, yükseklik ve alçaklık konusunda dağla ölçülen bu dünya da bitecek, dağ da bitecek. Yüksekliği neye göre öl-çeceksiniz? Dağa göre. Dağ yok ki artık!

Eğer bu sûreyi daha bir canlı öğrenebilirsek, bu sûrede Rab-bimizin bize ulaştırmak istediklerini iyi bir anlayabilirsek eminim hayatı daha bir güzel değerlendirip, ahirete çok daha bir güzel bakma imkânı elde edeceğiz. Düşünün, dünya ve dünyalıklar peşinde koştururken, mal, mülk, iş, aş, çek, senet peşinde pür telaş koşuşurken, aman şunu alayım! Şunu satayım! Şunu kazanayım! Aman şu borcu bir kapatayım! Aman otobüsü kaçırmayayım! Aman karnımı bir doyurayım! Aman şu işi bir bitireyim! Hesap, kitap, borç, dert derken bir anda bakmışsınız ki güneşin işi bitiyor. Güneşin defteri dürülüyor ve her taraf kapkaranlık oluveriyor. Yıldızlar yerinden sökülüp korkunç gürültüler içinde sağa sola düşmeye başlıyor. Dağlar yerlerinden sökülüp paldır küldür önüne gelen her şeyi tuz buz edercesine yürütülmeye başlıyor. Bu durumda halinizi bir düşünün.

4. “Doğurması yaklaşmış develer başıboş bırakıldığı zaman;”

On aylık doğurması yaklaşmış gebe develer terk edildiği zaman. Araplarda en kıymetli varlık çöl tankları olan develerdir. İlk planda onlara seslenen sûrenin bu âyetinde Rabbimiz o gün en kıymetli mallarınızı, develerinizi terk edeceksiniz, buyuruyor. Ne anlatıyor Allah burada? Deveyi mi anlatıyor? Hayır, kulluğu anlatıyor. Diyor ki Rabbimiz, o gün en çok sevdiklerinizi, gözünüzü üzerinden ayırmadıklarınızı, ben bunsuz olmam, ben bunsuz yapamam dediklerinizi terk edeceksiniz.

On aylık, doğumu yaklaşmış gebe develeri terk edeceksiniz. On aylık doğumu yaklaşmış gebe deve, Arabın gözünde sanki iki deve, bir buçuk devedir. O anda çok kıymetlidir onun gözünde. Gözü-nü ayırmaz Arap onun üzerinden. İşte kişi o gün canı gibi sevdiği, bu gözbebeği dişi devesini salıverecek. Terk ediverecek, ilgilenemeyecek onunla. Niye? Çünkü işi var da ondan. Onun ondan

daha büyük derdi var da ondan. Kıyametin dehşetiyle meşguldür o. Abese sûresinde Rabbimiz şöyle buyurur:

"O gün, kişi kardeşinden, annesinden babasından, karısından ve oğullarından kaçar. O gün, herkesin kendine yeter derdi vardır."
(Abese 34-37)

O gün herkesin başını aşkın derdi olacak. O gün hiçbir sıcak dost, hiçbir sıcak dosta sıcak bir kucak açamayacak. Kimse kimsenin halini hatırını, soramayacak veya kimse kimsenin durumunu muhasebe edemeyecek. Karısı, oğlu, kızı, kardeşi, anası, babası bile olsa herkes kendi başının derdiyle meşguldür. Birbirlerini görüp geçecek, veya görmezden gelecek. Hiç kimse yakınıyla yakınlığını bile inceleyip düşünemeyecek. Yani insanın kendisiyle uğraşmaktan başka hali kalmayacak. Herkesin başından aşkın işi ve derdi olacak.

İşte böyle bir ortamda çok kıymetli gördüğünüz, terk edemediğiniz, aman ha dediğiniz, üzerine titrediğiniz, gözünüzü üstünden ayırmadığınız neyiniz varsa hepsini terk edeceksiniz. Hayatta değer verip başınıza, bağrınıza bastığınız, bunsuz olmaz dediğiniz, ben bundan uzak duramam! Bunsuz ben yapamam! yaşayamam! dediğiniz her şeyinizi terk edeceksiniz.

Terk edilecek altınlar, terk edilecek gümüşler, dolarlar, develer, atlar, fiyatlar, muratlar, makamlar, koltuklar, kanepeler, kanaryalar, akvaryumlar, bürolar, kasalar, keseler, mağazalar. Aman ha dedi-ğiniz, üstüne titrediğiniz, onsuz olamaz dediğiniz her şey terk edilecek. Arabın gözünde en kıymetli malı on aylık gebe deveydi. Sizin gö-zünüzde de en kıymetli neyiniz varsa hepsini terk edeceksiniz. Bugün uğruna saptığınız, uğruna kulluğu terk ettiğiniz, uğruna ilme zaman bulamadığınız, uğruna çoluk çocuğunuza zaman ayıramadığınız, gece gündüz toplamak üzere çırpındığınız en canım mallarınızı yarın terk edeceksiniz. Yarın onların yüzüne bile bakmayacaksınız.

Meselâ birileri size, "bak senin canına okuyacağım! Ya bu ge-ce sabah olmadan şehri terk edeceksin, yahut da seni öldüreceğim!" dese. Ve kesinlikle bilseniz, anlasanız ki adam dediğini mutlak sûrette gerçekleştirecek. Ne yaparsınız? Canınızı kurtarma adına her şeyinizi bırakıp giderken bir şeyler almak istersiniz. Götürebileceğiniz kadar, yükte hafif pahada ağır bir şeyler alırsınız. Meselâ tek elbise, tek saat, tek ceket, tek gömlek gibi neyse işte o hengamede onu da terk edeceksiniz. Veya meselâ şu sırtınızdaki dağ lav püskürecek ve bu dağın lavları 3 dakika sonra şehri basacak, evlerinizi basacak deseler, ne alırsınız? Üç dakikada nelerinizi alıp kaçarsınız? Belki en fazla karınızı, çocuklarınızı kaptığınız gibi kaçarsınız değil mi? Yarın kıyametin kopuşu hengamesinde onları da alamayacak, onları da kurtaramayacaksınız.

Adam vitrin yaptırmış evine 900 milyona, camlarını beğenmemiş, dördüncü defa değiştiriyor. Gözbebeği akvaryumu, koltuğu, kanepesi, avizesi ve daha nesi, nesi var. Dünyada rahatını temin edecek her şeyi var. Şimdi böyle bir adam gece saat 3'te mışıl, mışıl uykudayken çok sevdiği, samimi bir dostu, yalan söyleme ihtimali milyarda bir olan güvendiği bir dostu telefon etse ve "Kardeş, evine bom-ba yerleştirdiler! Seni sevdiğim için uyarıyorum! 2 dakika sonra evinde bomba patlayacak! Başının çaresine bak!" dese. Ne yapar bu adam? Hemen fırlar en fazla ne alabilir evinden? Hangi eşyalarını kapıp kurtarabilir bu durumda? Belki can havliyle çocuklarını kucaklayıp, hanımını uyandırıp dışarı atar kendini değil mi? Tam kapının ağzında kendini dışarı atarken hemen kucaklayıp sormak lazım bu adama: Nereye? Canımı kurtarmaya diyecek. Tam o esnada demek lazım bu adama: Be birader Mevlâ sana kulluk yapsın diye hayat vermiş, sende bu hayatı bu rahatın içine gömmüşsün. Hakkın var mıydı buna? demek lazım.

Bu gece telefon eden arkadaşınız ne kadar doğru söylüyor? Onun söylediğinin gerçekleşme şansı ne kadar? Ya da o arkadaşınız sizi ne kadar seviyor? Sizi ne kadar koruyabiliyor? Vallahi de billahi de Rabbiniz ondan daha kesin ifadelerle bakın size haber veriyor. Sizi çok yakın, göz açıp yumacak kadar yakın bir kıyametle uyarıyor. Vallahi o an gelip çattığı zaman çocuklarınızı, hanımlarınızı bile haberdar edemeyeceksiniz. Ansızın sizi yakalayacak bir kıyametle uyarıyor Al-lah sizi. Gelin Rabbinizin uyarısına kulak verin. Gelin o gün kendinizi kurtaracak amellere yönelin. Yarın terk edeceğiniz, yüzüne bile bakmayacağınız şeylerin peşinde ömür tüketmekten vazgeçin de Rab-binizi razı edecek amellere koşun.

Peşinde koştuğunuz, elde etmek için çırpındığınız, aman bunsuz olmaz dediğiniz her şeyi terk edeceksiniz o gün. İnsanlar en kıymetli mallarını terk ettikleri zaman. Başka?

5. "Yabani hayvanlar bir araya toplatıldığı zaman;"

Vahşiler toplandığı zaman. Yalnız yaşayan, birbirine düşman, birbirinden kaçan vahşi hayvanlar o günün korkusundan, dehşetinden aralarındaki düşmanlığı unutup bir araya toplandıkları zaman. Kurttan kaçan kuzunun, şahinden korkan serçenin, tilkiden kaçan tavuğun korkudan bir araya toplanması, birbirlerinin kucaklarına geçivermesi anlatılıyor. Unutacaklar aralarındaki düşmanlığı da hepsi korkularından bir araya toplanacaklar. Veya vahşiler korkudan sinip büzüştükleri zaman.

Veya bir de insan vahşileri, insan azmanları var ya. İnsanlardan kaçan, insanların arasına karışmaktan çekinen, "ben bana yeterim! Ben beni kurtarırım!

Benim param var! Benim malım var! Benim çevrem, benim kredim var! Benim kimseye ihtiyacım yoktur! Benim kimseye eyvallahım yoktur!" diyerek insanlardan kaçanlar, fildişi kulelerine çekilip insanlara tepeden bakanlar var ya. Veya omuzundaki rütbesi berikilerinkinden farklı olduğu için kendisinden aşağı gördüğü insanların arasında bulunmaya, onlarla oturup kalkmaya tenezzül etmeyen insan azmanları var ya. Veya ben ormanlar kralıyım! Kimseye eyvallahım yoktur. Ben denizler kralıyım kimseye müdanem, ihtiyacım yoktur! diyenler var ya. Tek başına olanlar, tek başına yaşayanlar var ya.

Nitekim kimileri vahşi olduklarını iddia ediyorlar. Benim polisten tanıdığım var! Müdürden tanıdığım var! Ricali devletten tanıdığım var! Kredim var! Param, evim, arabam var! Benim kimseye ihtiyacım yoktur! Niye insanlarla beraber olayım ki? Kendi kendine yeteceğine inananlar, insanlarla ilgiyi kesenler, villalarına çekilenler, akrabasıyla ilgiyi kesen vahşiler, sılayı rahmi kat eden vahşiler, mahalleyle alâkayı kesen vahşiler, gün olacak kıyametin dehşetinden, korkusundan insanların arasına girecek, insanlarla beraber olmak zorunda kalacaklar. Durun! Beni de içinize alın! Beni de koruyun! Beni de kurtarın! diyerek kalabalığın içine karışmaya koşacaklar.

Aslanlar, kaplanlar, balinalar, kurtlar, kuzular tüm varlıklar koşarak gelecek. Durun! Ne olur bizi de beraber kurtarın! diyecekler. Yalnız yaşayabilenler yalnız yaşamayacaklarını anlayacaklar. Kendi kendilerine yeteceklerine inananlar kendi kendilerine yetmeyeceklerini anlayacaklar. Aslında güçsüzdürler, zayıftırlar acizdirler bunlar. Vahşi hayvanların bir kanunları var, yalnızlık. Yıldızların da böyle bir kanunları var. İnsanlarda da böyle bir anlayış var şimdilerde, ama anlıyoruz ki bu düzen bozulacak.

6. "Denizler kaynaştırıldığı zaman;"

Denizler kaynadığı, kaynatıldığı zaman. Denizler de kaynayacakmış o gün, ama nasıl kaynayacak, bunu bilmiyoruz. Aslında tüm bunlar bir kere olacak, o da o zaman olacak. Onun için bilemiyoruz, ne olacak, nasıl olacak? Ya alttan, denizlerin altından ateş verilecek, ateş yakılacak böyle bir kaynama gerçekleştirilecek. Veya denizler alttan delinip yerin merkezindeki mağma yukarı fışkırarak ateş çıkacak, denizler yanmaya başlayacak. Veya suyun terkibinde bir değişiklik olacak. Su oksijenle hidrojen atomlarının birleşmesiyle meydana gelmiştir. Bunlar birbirlerinden ayrıştıkları zaman her ikisi de yanıcı gazdır, yanmaya başlayacaktır. Her taraftan ateşler patlayacak, ateşler yayılacak.

Hz. Ali efendimiz der ki, "ben bu insanlara şaşıyorum! altlarında ateş, üstlerinde ateş, önlerinde ateş, hâlâ günâh işleyebiliyorlar." Altlarında mağma tabakası ateş, üstlerinde güneş ateş, önlerinde cehennem var, bu ateş çemberinin

ortasında bulunmalarına rağmen hâlâ Rablerine kafa tutup isyan edebiliyorlar. Ben buna şaşmaktayım diyor.

Denizler de kaynatıldığa zaman. Suyun molekülünü teşkil eden hidrojen ve oksijen ayrışıp aksi vaziyete gelerek her yerde bombalar patladığı zaman. Ne önüne geçilebilir, ne de durdurulabilir bir yangınla denizler yanmaya başladığı zaman.

Dikkat ederseniz buraya kadar kıyametle birlikte, kıyamet öncesi olup bitecekler anlatıldı. Bundan sonra da kıyamet sonrası hadiselerini anlatmaya başlayacak Rabbimiz.

7. "Canlar bedenlerle birleştirildiği zaman"

Nefisler izdivaç ettirildikleri zaman. Nefisler çiftleştirilip gruplaştırıldığı zaman. Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun iki mânâsı vardır:

1. Nefisler çiftleştirildiği, bedenler ruhlarla, ruhlar da bedenlerle buluştukları zaman. Binlerce yıl önce ölmüş ruhlar bedenleriyle bu-luşup insanlar diriltildikleri zaman. Ruhlarla bedenlerin, organlarla be-denlerin böyle bir izdivacı gerçekleştirildiği zaman. Kemik ete, et kemiğe büründüğü zaman. Yani insanlar tekrar dirildikleri zaman.

2. Nefisler gruplaştırıldıkları, insanlar grup grup gruplandırıl-dıkları zaman. Küfürde, isyanda, günâhta birbirlerine benzer olanlar toplanıp bir araya getirildikleri zaman. Yani inançlarına, yaşadıkları hayatlarına ve amellerine göre gruplaştırılacaklar ve öyle gidecekler mahşer yerine. Bunlar biracılar, bunlar zinacılar, bunlar hırsızlar, bunlar homoseksüeller, bunlar fâizciler, bunlar kumarcılar, bunlar Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk edenler, bunlar Allah'la savaşa tutuşanlar, bunlar Allah'ı Rabb bilenler, bunlar tâğutlara kulluk edenler, bunlar Adem yolunun yolcuları, bunlar şeytan taraftarları, bunlar İbrahim taraftarları, bunlar Nemrut yolunun yolcuları, bunlar Musâ'nın yo-luna tabi olanlar, bunlar Firavun yolundan gidenler, bunlar Muhammed (a.s)'a tabi olanlar, bunlar Ebu Cehillerin izini takip edenler, bunlar Kur'an'a inanalar, bunlar Kur'an'ı reddeden demokratlar, bunlar Müslümanlar, bunlar ateistler, bunlar Allah yasalarını beğenmeyenler, bunlar kendi yasalarının hâkimiyeti adına Allah yasalarına geçit vermeyenler, bunlar Allah dostları, bunlar Allah düşmanları diye insanlar gruplaştırılacak.

Tıpkı Vakıa sûresinin ifade ettiği gibi:
"O zaman siz de üç sınıf olursunuz. İyi işler işlediklerini belirtmek için, amel defterleri sağdan verilenler; ne mutlu o sağcılara! Kötülük işlediklerini

belirtmek üzere, amel defterleri soldan verilenler; ne yazık o solculara! İyi-lik işlemekte önde olanlar, karşılıklarını almakta da önde olanlardır.”

(Vakıa 7-11)

İsrâ’da da herkesin imamlarıyla, önderleriyle, liderleriyle, tabi olup yolundan gittikleriyle birlikte çağrılacakları, kim kiminle beraberse, kimin yolu, kimin ameli kime uygunsa, kim kimin yolundan gidiyorsa onlarla birlikte çağrılacakları anlatılır:

“O gün bütün insanları önderleriyle beraber çağırırız. O gün kitabı sağından verilenler, işte onlar kitaplarını okurlar. Onlara kıl kadar haksızlık edilmez.”

(İsrâ 71)

Burada şöyle bir tespit yapalım ve bu gruplamaları şöyle düşleyelim: İnsanlar yaşadıkları hayatlarına göre, imanlarına, düşüncelerine, amellerine göre gruplar oluşturmuşlar. Mutlaka bu gruplardan birinde Peygamberimiz var. Tabi diğer peygamberler de bir grup oluşturmuşlardır. Çünkü hadisler öyle anlatıyor. Hadislerden anladığımıza göre her peygamber kendi inananlarıyla bir grup oluşturup hesap yerine gidecekler. Öyleyse bu gruplardan birinde Resûlü Ekrem efendimiz varsa acaba gruplama kriteri ne olacak? Acaba ben neredeyim? Kendi yerimin neresi olduğunu düşünüyorum, zorlanıyorum. Acaba benim grubum bunlardan hangisi? Çünkü eğer peygamber safında, peygamber sınıfında yer almamışsam, o zaman onun gittiği yere gitme ihtimalim çok az, çok zor.

Meselâ insanları saç tıraş modeline göre gruplandırsak, saç tıraş modeli peygamberinkine benzeyenler şu tarafa, benzemeyenler bu tarafa dense. Veya kılık-kıyafet modeli peygamberinkine benzeyenler şu tarafa, benzemeyenler bu tarafa dense. Mala bakışı, kazanma harcama anlayışı, malla, mülkle ilişkisi peygamberinkine benzeyenler şu tarafa, benzemeyenler bu tarafa. Hanımıyla çocuklarıyla ilişkisi peygamberinkine benzeyenler şu tarafa, benzemeyenler bu tarafa. Gece hayatı, ikram anlayışı, ev tefrişi, sofrası, sabah kahvaltı anlayışı peygamberinkine benzeyenler bu tarafa, benzemeyenler bu tarafa. Namazı, orucu, zikri, fikri, tesbihi, cihadı, tebliği peygamberinkine benzeyenler bu tarafa, benzemeyenler şu tarafa diye insanların bir tasnife, bir gruplaşmaya tabi tutulduğunu düşünüyor ve bunları kendi kendime sordukça kahroluyorum. Düşündükçe ümitlerim tükeniyor, iştahım kaçıyor. Böyle bir sınıflandırmada peygamber safında yer alabileceğime güvenemiyorum.

Öyleyse Allah için kimin peşindeyiz? Hayatımızı kime göre, neye göre ayarlıyoruz bir düşünelim. İmanımız kimin imanına ben-ziyor? Amelimiz kimin ameline benziyor? Allah için düşünüp taşınıp çaresine bakalım.

8-9. “Kız çocuğun hangi suçtan ötürü öldürüldüğü kendisine sorulduğu zaman;”

Diri diri toprağa gömülen kız çocuklarına hangi suçtan öldürüldükleri sorulduğu zaman. Küçükler sıralanmış, diri diri topraklara gömülerek öldürülmüş yavrular sıralanmış ve Mevlâ soruyor onlara: “Yavrularım! Ne suçunuz vardı da öldürüldünüz? Sizi öldürenler, sizi gömenler ne için gömdüler?”

Dikkat ediyor musunuz? Babalar var orada, çocuklar var ve Allah çocukları muhatap kabul buyurup onlara soruyor. Babaları muhatap bile kabul etmiyor da çocuklara soruyor. Gerçekten bu onların Allah’ı ne kadar çok gazaplandırdığının delilidir.

Çocuk öldürme, çocuk gömme deyince önce bu âyetlerin geldiği dönem müşriklerinin yaptığını hatırlıyoruz. Müşrikler kız çocuklarını sevmezlerdi. Savaşamazlar, kazanamazlar diye, soframıza bir ka-şık daha uzanacak diye ekonomik kaygılarından ötürü veya başka bir erkeğe gidecek diye ar duygusundan veya babanın malının bir kısmını alıp yabancı bir erkeğin evine götürecek diye veya onlar Allah’ın kızlarıdır binaenaleyh onları sahibinin yanına gönderelim diye kız çocuklarını kumlara gömüyorlardı.

Doğumu yaklaşan kadını çölde önceden kazıp hazırladıkları bir çukurun kenarına kadar götürüp orada doğurmasını sağlarlardı. Eğer erkek dünyaya gelmişse güle oynaya eve dönerler, yok eğer kız çocuğu dünyaya gelmişse oracıkta açılan çukura atıverirlerdi. Bazen de deve, koyun güttürelim diye ekonomik bir sebeple üç yaşına beş yaşına kadar onları öldürmezler, bu çağa gelinceye kadar onlardan istifade ederler, sonra akraba ziyareti bahanesiyle yavruları önceden çölde hazırladıkları çukurlara götürürler ve bir kaza süsüyle içine atarlar, yavruların çığlıkları arasında üzerlerini kumla doldururlardı. Gerçekten tüyler ürpertici çok vahşi bir şey değil mi?

Ama vallahi de billahi de şu anda bizim yaptıklarımız onların-kinden çok daha kötü, çok daha vahşidir. Çünkü o çocuklar âkıl-bâliğ olmadan gömüldükleri için mâsumdurlar ve cennete gitmiştirler. Ya bizim çocuklarımız? Yirmi yaşına gelmiş, otuz yaşına gelmiş ama din-le tanıştırmadığımız, Kitap ve sünnetle tanıştırmadığımız, materyalist eğitim çukurlarına, televizyon ekranlarına, stadyum çukurlarına, kumarhane yuvalarına, eğlence yuvalarına, zevk çukurlarına gömdüğü-müz, istikbalini düşünerek paraya yatırım yaptığımız çocuklarımız ce-henneme gidecek.

Sorayım şimdi. Bunlardan hangisi daha korkunç? Hangisi daha vahşi? Allah için bir düşünelim. Nereye gömüyoruz çocuklarımızı? Bakara’ya mı

gömüyoruz? Âl-i İmrân'ın sinesine mi? Nisâ'nın kucağına mı, yoksa televizyonun sinesine, toplumun cifesine mi? Rasulul-lah'ın kucağına mı? Nereye gömüyoruz onları?

Yoksa aynı endişelerle çocuklarınızı ruhsuz mu bırakıyoruz? Aman mühendis olsun da gerisi fark etmez! Aman bilgisayarı öğrensin de gerisi önemli değil! Aman diplomayı alsında gerisi önemli değil! diyerek ekonomik kaygılarla bizler de çocuklarımızı öldürmeyelim, gömmeyelim onları. Çocuklarımızı Allah'ın istemediği tarzda mı büyütüyoruz? Allah'ın istemediği biçimde mi eğitiyoruz? Onlara ne yediriyoruz? Neyle besliyoruz onları? Fikir, inanç dünyalarını neyle besliyo-ruz? Kimlere teslim ediyoruz kalplerini, kafalarını? Kimlere teslim ediyoruz eğitsinler diye?

Duymaya başlıyorlar, ne duyuruyoruz onlara? Öğrenmeye başlıyorlar, ne öğretiyoruz? Allah için bir düşünün. Değilse yarın kesinlikle Rabbinizin bu sorgulamasıyla karşı karşıya geleceğinizi unutmayın. Üstelik bu sorgulamada sizlere sorulmayacak, sizler adam ye-rine bile konulmayacaksınız da öldürdüğünüz çocuklara sorulacak: "Yavrularım! Ne suçunuz vardı da babalarınız sizleri dinsiz bırakarak öldürdüler? Ne suçunuz vardı da babalarınız, analarınız sizi Kur'an ve sünnetle tanıştırmadılar? Ne suçunuz vardı da babalarınız size cenneti, cehennemi tanıtmadılar?"

Ey Müslümanlar! Bu konuda, her konuda sadece Rabbinizi dinleyin! Sadece Rabbinizin sözlerine kulak verin! Sadece Rabbinizin vahyine yönelin! Sakın ha sakın şeytan vahiylerine kulak vermeyin! E-ğer gerek cin şeytanlarını, gerekse şeytanlarla işbirliği yapan iki ayaklı şeytanları dinler, onların vahiylerine teslim olursanız, onlar sizin mallarınızı da, hayatlarınızı da, çocuklarınızı da telef eder, mahvederler. Bakın En'âm sûresi bunu şöyle anlatır:

"Böylece, putlara hizmet edenler, puta tapanların çoğunu helâke sürüklemek, dinlerini karma karışık etmek için çocuklarını öldürmelerini onlara iyi göstermişlerdir."
(En'âm 137)

İşte böylece müşriklere onların Allah berisinde söz sahibi kabul ettikleri ve hayatlarında hâkimiyet hakkı verdikleri tanrıları, İlâhları, İlâheleri, çocuklarını öldürmelerini de güzel gösterdiler. İlâhları onlara öz evlâtlarını öldürmelerini süslü ve mantıklı gösterdiler, onlar da öz evlâtlarını öldürmeye başladılar. Şeytanlar, tâğutlar, egemen güçler bu zavallı kullarının dinlerini ve hayatlarını bozmak için çocuklarını öl-dürmelerini öğütlediler de bu zavallılar da bu tanrılarının telkinleriyle çocuklarını öldürmeye koyuldular.

Zavallı insanlar Rabblerinin âyetlerini terk ettiler, Rabblerinin hayat programını reddettiler de kendilerini helâk etmek isteyen şeytanî güçlere teslim oldular. Onlar da istedikleri gibi kulandılar onları. Mallarını aldılar yetmedi, evlâtlarına da göz diktiler. Allah berisinde topluma egemen olan bu tanrı taslakları kullarının dünyada sıfırı tüketmeleri için, dünyada acı bir hayat yaşamaları için, kendi kendilerini yiyip bitirip mahvetmeleri, öbür tarafta da cehenneme yuvarlanmaları için onlara kendi öz evlâtlarını bile öldürmelerini tavsiye ediyorlar.

Ne kadar acı değil mi? İnsanlar Allah'ı bırakacaklar, Allah'ın sistemini bırakacaklar, sonra Allah berisinde birilerini tanrı kabul edecekler, onların kanunlarını uygulamaya çalışacaklar, onlar da onların mallarını, mülklerini ellerinden alacak, çoluk çocuklarına göz dikecek ve diyecekler ki: "Ey benim gönüllü kullarım! Ey gerçek Rablerini terk ettikleri için benim kucağıma düşmek zorunda kalan akıllı kullarım! Ben sizleri düşünürüm! Siz beni dinleyin, gerisine karışmayın! Sizin fazla mala, mülke ihtiyacınız yoktur! Sizin fazla çocuğa da ihtiyacınız yoktur! Sakın ha fazla çocuk sahibi olarak, bana vermeniz gereken-leri, bana yedirmeniz gerekenleri onlara yedirmeye kalkışmayasınız! Sizler akıllı insanlarsınız! Akıllı oluşunuz Rabbinizi terk etmenizden bellidir. Böyle akıllı, kültürlü, aydın insanlar olarak sizler her şeyden önce beni düşünmek, bizleri düşünmek zorundasınız. Onun için de çok fazla çocuk yapmamalısınız. Bazen ana rahminde onları henüz dünyaya getirmeden öldürmelisiniz. Bazen ana rahmine düştüğü andan itibaren öldürmelisiniz. Bazen de dünyaya geldikten sonra defterlerini dürmelisiniz onların. Hem sizler merak etmeyin ben bunların tümünü sizin için düşünüveriyorum. Öldürme usullerinin tümünü sizin ayağınıza kadar getiririm ben, siz hiç merak etmeyin. Bu benim işimdir. Aksi takdirde sizler çok çocuk sahibi olduğunuz zaman benim ha-yatım daralacak" diyerek tanrılar emir veriyorlar kullarına ve zavallı kullar da onların telkinlerine boyun bükerek çocuklarını öldürüyorlar. Halbuki hepsi yalan. Hepsi yutturmaca.

Eğer bu sahte tanrılar, bu egemen güçler, toplumun kanını emmeye çalışan bu bir avuç tâğutî ve şeytanî güçler bu ülkenin ekonomisini bozmasalar, vallahi de billahi de bu ülke şu andaki nüfusunun üç misli nüfusu bile besleyecek imkânlara sahiptir. Yalan söy-lüyor hainler. Yalan söylüyor insanlık katilleri. Çünkü rızkı ayarlayanlar, rızkı taksim edenler, rızkı yaratanlar onlar değil Allah'tır. Allah ya-rattıklarını asla ihmal etmez. Yeryüzünde ne kadar insan varsa ona göre rızık yaratan Allah'tır. Yeryüzünde Allahlığa soyunan bu doymazlar yalan söylüyorlar.

Çocuklarını öldüren bu müşrikleri buna iten bir başka temel felsefe de bencillik duygusudur. Hayatını yaşama, hayatını bir başkasıyla paylaşmama mantığıdır. Batıdaki kâfirler buna inandıkları için orada ayrıca devlet baskısına

gerek kalmamıştır. Ama halkı Müslüman olan ülkelerde bu iş devlet baskısıyla gerçekleştirilmektedir.

Peki dertleri ne bu adamların? Birinci dertlerini söyledim, kendi karınlarını şişirmek ve insanları daha çok sömürmek istiyorlar. İkinci dertlerine gelince o da aman İsmailoğulları çoğalıp da bize kafa tutacak duruma gelmesinler. Köleler palazlanıp da bize isyan edecek konuma gelmesinler diye efendilerimiz tedbirler düşünüyorlar. Kölelere efendileri bunları empoze ediyorlar.

Demek ki insanlar vahyi tanımazlar, Allah'tan başkalarını da dinlerler, Allah'tan başkalarına da kul, köle olurlarsa, işlerini onlara havale ederlerse, onlar da onların işlerini, dinlerini karma karışık hale getirirler ve bu tip İslâm dışı anlayışları onlara güzel göstermeye devam ederler.

Madem ki yarın tüm babalara sorulacak, öyleyse Allah aşkına çocuklarımızı öldürmeyelim. Kendi çocuklarımızın imdadına gittiğimiz gibi kurtulması gereken şu sokaktakiler var ya, onları da kurtarmaya çalışalım. Evimizin üstündekilere, altındakilere gidelim. Gittik mi diyor-sunuz? Anlattık mı diyorsunuz? Çalıştık mı çabaladık mı diyorsunuz? Vallahi Allah'ı aldatamazsınız. İşte amel defterleri. Her şey yazılı orada. Ne yaptıysanız, ne yapmadıysanız yazılı orada.

10. "Amel defterleri açıldığı zaman;"

Defterler neşredilecek. Hesap, kitap için, ceza ve mükâfat için amel defterleri açılacak, neşredilecek. Hani adam yazar yazar da ben ölünce bu yazdıklarımı neşredin diye yazıp çizdiklerini bir yerlere verir ya. İşte aynen onun gibi, dünyada kendi doldurduğumuz, kendi yazdığımız defterlerimiz neşredilecek. Yaptık mı, yapmadık mı? İşledik mi, işlemedik mi? Çocuklarımızı gömdük mü, gömmedik mi? Onları dinsiz bırakarak öldürdük mü, öldürmedik mi? Çevremizdeki ölüleri diriltmeye gittik mi gitmedik mi? Bu uğurda hem kendimizi hem çevremizi, çoluk çocuğumuzu, hem çevremizi dirilmek için kaç kere gittik? Ne kadar bunu dert edindik? Ne kadar zaman ayırdık? Başka ye-re gitmeye gerek yok. Çok lafa da gerek yok. İşte defterde hepsi yazılı. Amel defterleri açılmış ve her şey ortaya dökülmüştür.

11. "Gök yerinden oynatıldığı zaman;"

Sonra semâ yarıldığında. Gök yerinden oynadığında. İmtihan döneminin bitmesi ve hesap, kitap döneminin başlamasıyla semânın defteri de dürüldüğünde. Kıyametin konu edildiği her bölümde semânın yarılması, şak şak olması, semâlığının bitirilmesi söz konusu edilir. Pek bilemiyoruz. Semâ nasıl

yarılacak? Bu sadece o gün olacağı için bugünden bilemiyoruz. Semâ yerinden oynatıldığında, semânın yarılması söz konusu. Bugünkü bilgimizle bunu anlamak mümkün değil. Zira bir şey ona tümüyle ihata edilemiyorsa bilinemez. Semânın eni boyu belli değil. Semâyı tümüyle ihata edecek bir bilgimiz yok.

Meselâ dünyanın hiçbir yerini bilmeyen, sadece küçük bir köyünde doğup büyüyen bir adam evinin damının sallanmasından kâinatın sallandığını nereden bilecek? Bilemez bunu değil mi? İşte aynen bunun gibi deniyor ki dünya yarılacak. Nasıl yarılacak? Neresinden yarılacak? Atmosferle birlikte mi yarılacak? Dünyaya yakın bölümü mü yarılacak? Veya madde olduğuna inanılmayan, yani madde kabul edilmeyen bir kâinat ayla güneş arasında, dünya ile güneş arasında bir boşluk var da orası mı yarılacak? Yani aradaki bu boşluklar mı yarılacak? Nasıl olduğunu, nasıl olacağını bilmiyoruz ama Rabbimiz haber verdiği için aynen inanıyoruz. Evet sema yarılacak, sonra:

12-13. "Cehennem alevlendirildiği zaman; Cennet de yaklaştırıldığı zaman;"

Cehennem kızıştırıldığı, daha bir alevlendirilip tutuşturulduğu, cennet de yaklaştırıldığı zaman. Cehennemin insan ve taşla tutuşturacağını biliyoruz. Cehennemin tutturağı insan ve taşlardır. Atıldıkça biraz daha tutuşturulacaktır. Cehennemin binlerce yıllık boşluk olduğunu sünnetten biliyoruz. Orada irin insanlara içirileceğini, gözlerin oyulacağını, beyinlerin patlatılacağını, karınların deşileceğini, insanların insanlıktan çıkarılacağını, derilerin soyulup eritileceğini biliyoruz. Ama fırın yakılır da daha bir odun atılarak kızdırılır ya. Veya soba yakılır, yakılır da üşüdük deyince kömür ya da odun atılarak daha bir ya-kılır ya. İşte anlıyoruz ki cehennem de yeni misafirlerini, yeni konuklarını bekleme, karşılama adına daha bir kızıştırılacakmış. Hani Nebe' sûresi:

Diyordu ya. Cehennem pusu kurmuş, müşterilerini bekliyor. Kütüklerini bekliyor diyordu ya. İşte müşterilerini görünce biraz daha kızıştırılıp tutuşturulacaktır cehennem.

Cennet de yaklaştırılacakmış. Cennetin yaklaştırılması elbette onu hak edenler için mükâfattır. Ama ötekiler için de azaptır. Bazıları derler ki, şu hocalar hep cehennemi anlatırlar, hiç cenneti gündeme getirmezler. Sanki Allah'ın sadece cehennemi var da cenneti yokmuş gibi sürekli azabı, ateşi gündeme getirerek insanları korkuturlar, ama Allah'ın rahmetini, Allah'ın cennetini insanlardan kıskanırlar diyorlar. Ne olacak? Sanki hak edecekler mi ki gündeme getirelim? Hak ettiler mi ki anlatalım cenneti? Meselâ cebinde on bin lirası olan cennete gi-recek desem. Ya da şu anda cebinde on bin lirası olmayan cennete giremeyecek desem ne olur? Dolayısıyla İslâm'ın anlatılmasında sürekli cenneti, yahut cehennemi gündeme getirmek gerekmez.

Kimi insanlar cehennemi duymak istemezlerken, kimileri de cennetin gündeme getirilmesinden rahatsız olurlar. Neden? Çünkü gidecekleri, yuvarlanacakları cehennemin, yahut kaybettikleri cennetin gündeme getirilmesi karşısında mahvoluyor adamlar. Cenneti duy-dukça da kahroluyorlar, cehennemi duydukça da. Meselâ farz edin ki bir imtihan yaptık. Bu imtihana katılanlara yüz soru sorduk. İmtihan sonucunda acaba doğru mu yaptık? Yanlış mı yaptık diye adamlar soruların çözümünü, doğru cevap anahtarını istiyorlar. Ve soruların doğru cevaplarını okumaya başlıyoruz. Yani gözlerinin önünde soruların cevaplarını çözüyoruz. Birinci soru, cevabı şu, iki cevap şu, üç şu, beş şu, on şu, 20, 30, 40, 50, 60. Bir adam düşünün ki buraya ka-dar açıklanan cevapların hepsi yanlış. Altmışıncı soru yanlış, bu adam artık altmış birinciyi, altmış beşinciyi dinler mi? Dinlemez değil mi? Kahrolur değil mi dinlerken? Neden? Çünkü altmışıncıya kadar yanlış, hepsi yanlış. Belli ki adam kaybetti. Artık altmış birinciyi duymak bile istemez. Dur! Yeter artık be adam! Duymak istemiyorum! diye ba-ğırır değil mi? Zira onu da duysa hepten kaybetmenin üzüntüsüyle kahrolacak.

Burada cennetin yaklaştırılacağı anlatılırken Şuarâ ve Nâziât-ta da cehennemin yaklaştırılacağı anlatılıyor.

“Cehennem her bakanın göreceği şekilde gösterilir.”
(Nâziât 36)

Görenler için de cehennem yaklaştırılmış ve sergilenmiştir. Cehennem bütün çıplaklığıyla ortaya çıkarılmıştır. Cennet de, cehennem de insanların gözlerinin önüne kadar getirilmiştir. Allah korusun da cennet gözümüzün önüne kadar, ayağımızın ucuna kadar getirilir de tam oraya girmek için adımımızı atmak istediğimiz bir anda geriye itilirsek? Dur bakalım! Sen burayı hak etmedin! Sen burayı kazanmak için sa’y etmedin! Buraya giremezsin! diyerek omuzumuzdan tutulup geriye itilirsek? Cennetten men edilirsek?

Meselâ 30, 40 yıl sizi sevdiklerinizden ayırsalar, hiç görüştürmeseler. 40 yıl sevdiklerinizin hasretiyle yanıp yakılsanız. Altı aylık oğlunuz 40 yaşına gelmiş ama size hiç göstermemişler. Onlarla görüşüp koklaşma ümidiyle tüm bu acılara katlanmış, kendi kendinizi avutmuş olsanız. Ve nihâyet 40 yılın sonunda bir gün deseler ki yarın sevdiklerine kavuşacaksın. Ne kadar sevinir insan buna değil mi? Çünkü artık çilesi dolmuş ve mektubunu aldıklarına, mendilini kokladıklarına kavuşma günü gelmiştir. Ertesi günü sizi sonunda çoluk ço-cuğunuzun bulunduğu bir koridora getirseler. Karşınızda, koridorun sonunda sevdikleriniz, hasretiyle yanıp tutuştuklarınız karşınızda duruyor. Onlara kavuşmak için hızla koridorda koşarken şöyle elli altmış metre kala bir tel örgüyle yolunuz kesilse. İnsan kahrolur değil mi? Sevdiklerinizi görüp de onlara

ulaşamama insanı kahreder. Hem yakın hem uzak. Arada bir zalim tel örgü var ki, koyuvermiyor. Ey Müslümanlar! Gelin yarın böyle pişman olmak istemiyorsak, birinci barikattan geri çevrilmek istemiyorsak aklımızı başımıza alalım.

İşte o gün de böyle olacak. Görecekler cenneti. Yakınlarına kadar getirilecek cennet. Yıllarca ümidiyle, hasretiyle yaşadıkları cennet ayaklarının önüne kadar getirilecek, ama kimileri ondan uzaklaştırılacak. Oraya girmeleri men edilecek. Gerçekten çok korkunç bir manzara. Adam kendisini cennet yolunda zannediyordu, cennete lâ-yık ameller işlediğini ve oraya gireceğini ümit ediyordu. Şartlandırmıştı buna kendisini. Ama gördüğü cenneti kaybettiği söylenecek kendisine. İşte yitirdiğimiz cennet diyecekler. İşte kaybettiğimiz cennet burasıdır diyecekler. Burası sizindi, sizin için yaratılmıştı, ama siz buraya lâyık ameller işleyemediniz, buraya lâyık olamadınız denecek.

Rabbimiz şöyle buyuruyor:

"İşlediklerinize karşılık, varis olduğunuz işte bu cennettir."
(Zuhruf 72)

İşte bu cennet sizi ona varis kıldığımız cennettir. Bunu anladık da cennete varis olmayı acaba nasıl anlayacağız. Peki cennette kim ölmüş de biz onların malına, makamına varis olmuşuz? Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun mânâsı şudur. Bir hadisten anlıyoruz ki Hz. Adem atamızdan bu yana dünyaya gelen her bir insan için ister mü'-min ister kâfir olsun, biri cennette ötekisi de cehennemde olmak üzere iki yer, iki makam yaratılmaktadır. Yeryüzüne gelen bu insanlardan her kim ki küfrü tercih eder ve Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayarak sonunda cehenneme giderse, onun cennetteki makamı boş kalmaktadır. Cennete gidenlerin de cehennemdeki makamları boş kalmaktadır. İşte cehenneme giden kâfirlerin cennetteki boş kalan yerleri, makamları mü'minlere verilecek, mü'minlerin cehennemde boş kalan yerleri de kâfirlere verilecektir. İşte biz böylece kâfirlerin cennetteki makamlarının tümüne varis olacağız.

İşte kâfirlere, cehennemliklere bu kaybettikleri cennetleri, makamları gösterilecek onlara ve denecek ki, işte burası sizindi, burayı kendiniz kaybettiniz. Böylece anlıyoruz ki mü'minler iki kere sevinecekler, kâfirler de iki kere kahrolacaklardır. Mü'minler girecekleri cenneti görünce bir sevinecekler, kurtuldukları, azat oldukları cehennemi görünce bir daha sevinecekler. Çünkü cenneti kazanmış olmak ayrı bir nîmet, cehennemden kurtulmuş olmak ayrı bir nîmettir. Kâfirler de iki kere kahrolacaklar. Çünkü cehennemi boylamak ayrı bir azap, cenneti kaybetmiş olmak ayrı bir yıkılıştır. Adam cennetteki kaybettiği yerini, makamını gördükçe: "Tüh be! Yuh olsun bana! Demek burası benimdi

ha! Demek burayı ben kaybettim ha! Demek bu makamı ben yitirdim ha!" diyerek kahrolacak ve sürekli azap içinde olacaktır.

Evet, cehennem alevlendirildiği zaman; cennet de yaklaştırıldığı zaman. Burada aklıma bir hadis geldi, konuyla alâkalı gördüğüm için onu da okuyayım inşallah:

"Cehennem şehevâtla, cennet de mekârihle çepe çevre kuşatılmıştır."

Cehennem, kişinin çok istediği, pek sevdiği, kendi kendine bırakılıverse hoşlanıp arzu ettiği, onlarla beraber olmak istediği şeylerle, cennet ise sevmediği, istemediği, serbest bırakılmış olsa memnun olmayacağı, yakın semtine uğramayacağı şeylerle kuşatılmıştır. Tabi insan serbest bırakılınca şeytan daha bir hakim olacak ona da ondan. Demek ki bu açıdan değerlendirince, cehennem şeytanın sevip sevdirdiği, hoşlanıp hoş gösterdiği şeylerle, cennet de şeytanın sevmeyip sevdirmediği, hoşlanıp hoş göstermediği şeylerle kuşatılmıştır.

Felsefî düşünce akımlarından biri, çocukları, ya da insanları eğitirken onları serbest bırakın diyorlar. Onların kafalarına bir şeyler yerleştirmeyin, şartlandırmayın. Ön fikirlerle hayata atmayın onları. Yasaklar koymayın onların hayatlarına. Güzeller çizmeyin. Onlar kendileri nasıl bilirlerse öylece yaşarken anlasınlar. Şartsız olsunlar, ön yargısız olsunlar diyorlar. Güzel, kendilerinin bir tarifiyle 'hâliüz zihin' denilen kafa boş olarak yaklaşılsın bu işe. Ne kadar hoş, ne kadar güzel değil mi dış görünüşüyle? Kafamızı boşalttık, kimseden her hangi bir bilgi almadan, kimsenin güdümüne girmeden, kimsenin elinden tutmadan, kimse elimizden tutmadan kendi kendimize öğreniyoruz. Yani nasıl? Meselâ hırsızlığın kötülüğünü, soysuzluğun çirkinliğini, içkinin anlamsızlığını, ya da bir takım iyi şeylerin iyiliğini yeri ge-lince kendimize mal edilecek biçimde kendi kendimize öğrensek. Dış görünüşüyle güzel. Anneler çocuklarını hiç zorlamasa, babalar şartlandırmasa, annenin sokakta olduğunu, babanın dükkanda olduğunu birileri aşılmasa, hatırlatmasa baştan. Çocukların itaat etmek zorunda olduğu, anne babanın hakim pozisyonunda olduğu insanlara baştan empoze edilmese. Güzel gibi geliyor bunlar. Yani salıverilse çocuklar. Cennet arzusu verilmese, cehennem korkusu anlatılmasa. Bak dikkat et, Allah'ın azabı ikabı var. Ama şöyle yaparsan Allah sevecek ve mü-kâfatlandıracaktır denilmese. Salıversek herkes kendi öğrense. Çok güzel, fevkalade.

Ama düşündünüz mü, bana bunları öğretenleri tuttuğunuz kadar şeytanı da tutabilecek misiniz, tutabilir misiniz? Yani evet, insanlar beni cennetle uyarmasınlar, cehennemle korkutmasınlar. Cennetle korkutmasınlar kaybedersin diye, cehennemle korkutmasınlar oraya gidersin diye. Yani cennet arzusu ve cehennem korkusu sarmasın benim her bir tarafımı. Ateş sanki üzerime

geliyormuş gibi olmasın. Salıversinler beni. Allah'ın bana mesajını ulaştıracak tüm dilleri bağlasınlar, ağızlara bant yapıştırsınlar çok hoş, lâkin şeytanı da bağlasınlar ya. Yani şeytanları da bağlayıp beni benim fıtratımla baş başa bıraksalar ya. Ben kendi başıma kalsam, kendin ne biliyorsam onları anlamaya, öğrenmeye çalışsam. Öz benliğimde olanları yaşamaya çalışsam. Ben yine de o zaman kimi doğruları, kimi yanlışları öğrenebileceğimi, anlayabileceğimi zannetsem de din olarak Allah'ın benden istediklerini anlayabileceğimi zannetmiyorum.

Yani eğer ben bir çocuk olarak mağarada büyüseydim, bir koyun ya da inek gelip beni emzirseydi, ben orada büyüse ay ve yıldızlar görseydim. Ben orada soğuk ve sıcakla tanışsaydım. İnsanların birden fazla tanrılar edindiklerinin yanlışlığını belki anlayabilseydim, ama bir tek Allah'ı anlamamın ötesinde Allah'ın benden neler istediğini nasıl öğrenebilirdim? Nikâh istediğini, yalanın yanlışlığını, içkinin kötülüğünü, cennet ve cehennemi, haşır, neşir, hesap ve kitabı nasıl bilebilirdim? Adem atamı, onun topraktan yaratıldığını, tıpkı onun örneği gibi İsa aleyhisselâmı nasıl bilebilirdim? Şirk nedir? Küfür nedir? İman, İslâm, ihsan nedir? Nasıl bilebilirdim bütün bunları? Bilebilecek olsaydım, şeytanı Allah bağlayıverseydi, yanlışlar bana iletilmeseydi ve ben peygamberlere muhtaç olmadan yaratılıştan taşıdığım özelliklerle rahat ve huzur içinde Allah'a kulluğun ortamını bulabilseydim. Mümkün değildir bu.

Öyleyse ben peygamberlere muhtaçtım, kitaplara muhtaçtım. Bu hakkı, bu doğruyu, bu yanlışı, bu isyanı, bu itaati bana anlatan bi-rileri olmalıydı. İşte bu minval üzere düşününce; cehennem iştihalarla kuşatılmıştır. Bakın isterseniz, ama sizin ona iştahınız yok diye, yani içkiye, kumara, zinaya, fuhşa, harama, yalana, dolana, isyana, kötülüğe sizin böyle bir iştahınız, şehvetiniz yoktur diye kural olarak düşünmeyin. Çünkü şeytan bunlara bir iştiha, bir arzu veriyor her zaman. Ayrıca fıtrat olarak insanda onlara bir meyil vardır. Al-i İmrân sûresi 14,15,16,17 âyetleriyle bu konuyu çok hoş anlatır. Bir zahmet oraya müracaat edin.

İşte bütün bunlar şeytanın kullandığı süslerdir. Şeytan bunları kullanır. Bir iştiha, bir iştah söz konusudur bunlara. Eğer dalıverirseniz, eğer hedef yapıverirseniz, eğer kıble ediniverirseniz. Hedef kadın ya da koca oluverirse, hedef oğul ya da kızlar oluverirse, hedef ev bark oluverirse, hedef at ya da araba olursa, hedef davar ya da sığır oluverirse, hedef tarla tapan oluverirse, işte bunlar insanı cehenneme doğru sürükleyecek, ya da bunlar bizi çepeçevre kuşatacak da biz kendimizi cehenneme doğru gidiş ortamında bulcağız.

Evet, ateş insanın istememesi gereken şeylerle kuşatılmıştır. Aslında istememesi gereken, din böyle dediği için. Değilse insan başıboş kalırsa, şeytan

onu dürterse, iştihalarla donatılmıştır diyeceğiz. Şehvetlerle, güzel duygularla, süsler ve ziynetlerle kuşatılmıştır diyeceğiz.

Ama cennet de kerih görülen, sevilmeyen şeylerle kuşatılmıştır. Mü'min gözünde değildir tabi bunlar. Yani mü'min asla onları kerih görmez. Sabah kalkıp abdest alıp namaz kılmayı, istese yaz gününün sıcağında, istese kış gününün soğuğunda olsun mü'min namaz kılmayı asla kerih görmez. Aç kalmak değildir onun gözünde oruç. Kerih görmez müslüman orucu. Rabbin rızası bildiği için kerih görmez mü'-min zekâtı. Bir kadın sonunda cennet vardır diye kocasının meşru ar-zularına itaat ederken, bunu kerih görmez elbette. İştiha ile yaparlar elbette bu işleri mü'minler. Ama meseleyi eğer şeytan bağlantılı düşü-necek olursak o zaman cennet şeytanın sevmediği, kerih gördüğü ve insanlara da öyle göstermeye çalıştığı şeylerle kuşatılmıştır. Cehennem de hoşlandığı, sevdiği ve sevdirmeye çalıştığı iştihalı şeylerle ku-şatılmıştır.

Peki biz neler peşindeyiz? Biz hangilerinin peşindeyiz? Allah için sevdikleriniz şeylerden bir on tanesini söyleyin. Sevmedikleriniz-lerden de bir on tanesini yazın bir kâğıda. Şimdi, birinci sevdiğin, ya da sevdim diye birinci sıraya koyduğun şeyi iyi bir düşünsene. Acaba onu şeytan da seviyor ve sevdiriyor mu? Yoksa onu Allah sev dedi di-ye mi sevdin? Sevginin kaynağı ne? Elbise miydi? Araba mı? Filan marka, falan model mi? Sürat yapmak mı? Hava atmak mı? Para mı? Dükkan mı? Nedir sevdiğin şeyler? Şarkı mı? Müzik mi? Kaset mi? Televizyon mu? Sevdiğini en iyi bilen sensin. Ya sevmediklerin. Hem ki hiç sevmediklerin. Meselâ insanlar çocukluklarından itibaren kazan-dıkları sevgi ve nefret programlarını sanki ölünceye kadar taşımak zo-rundalar mış gibi; ama ben alışmamışım, yıllar yılı benimki böyle gi-di-yor diyebiliyorlar. İyi de senin öyle yapman gerektiğini vahiy değil de toplum öğretti, annen baban öğrettiyse, Allah memnun olmayacaksa ondan ne zaman vaz geçecektin?

Sen o listeyi on madde yerine bir gün, bir gün yerine bir hafta, bir ay, bir yıl, bir ömür olarak belirle, dikkat et sevdiklerin, istediklerin, iştiha ile sarılıp iştahlandıkların eğer seni cehenneme götürücü şeytan merkezli sevgilerse, acele et, çabuk ol ve vaz geç. Ne olur ne ol-maz, belki o atmosferde iken ölüverirsen kendine çok yazık etmiş olursun. Ama öyle değil, sevdiğin, sevdiklerin, kabul ettiklerin şeyler cennet merkezli ise devam et, gayret et.

Sûrenin geriye kalan âyetlerini tanımak için 19. ciltte buluşmak üzere Allah'a emanet olun. Velhamdü lillahi Rabbil'âlemîn.

14. "İnsanoğlu önceden ne hazırladığını görecektir."

O gün kişi kendisi için neyin hazırlandığını bilip anlayacaktır. Yaşadığı bir dünya hayatının sonunda, işlediği amellerinin karşılığı olarak kendisine neresinin hazırlandığını anlayacaktır.

O gün insan neye sa'y ettiğini? Ne adına ve nerede sa'y ettiğini anlayacaktır. Dünyadayken nereye yönelmiş? Nereye gidiyormuş? Yaşadığı hayat kendisini nereye götürüyormuş? Amelleri hayat programı kendisine neresini hazırlamış, bunu anlayacak o gün. Ama anlamaz komaz olsun. Ne kıymeti var artık bunu anlamanın. Geçmiş olsun. Dünyada anlayacaktı bunu. Dünyada aklını başına alacak ve geleceği için hazırlık yapacaktı.

Kişi o hengamede bilecek ve anlayacak. Yaşadığı dünya hayatı kaç paralık bir hayatmış? Amellerinin gramı neymiş? Ciğeri kaç paralıkmış? Barsağının değeri neymiş? Hayatının değeri neymiş? A-mellerine karşılık neresi kendisine verilmiş? Kaç puan almış? Yaşadı-ğı bir dünya hayatının sonunda kendisine ne hazırlanmış? Cehennem mi, cennet mi? Köşk mü, azap mı, bunu anlayacak.

Meselâ dünyada bir yere adam alınacak, beş bin kişi imtihana giriyor, beş kişi kazanıyor. Kazananların listesi okunuyor. Bir falan, iki falan, üç filan, dört ve beş bitti. Diyelim ki kazananların içinde bizim ismimiz çıkmadı. Nihâyet kazanmadık yani sonunda ceza filan yok, sadece kazanamadık. Ama bir olay düşünün ki, meselâ bir cinâyet iş-lenmiş, bin tane zanlı var, bunlardan beş kişi işlemiş suçu. Deniyor ki, şu anda suçluları okuyoruz. Düşünün o anda ismi okunanların durumunu. Ama bu da öyle insanın ödünü patlatacak bir şey değil. Nihâyet dünyada biten bir ceza ile sonuçlanacak. Ama öbür taraftaki anlamayı bir düşünün. Adam anlamış ki ebedîyen cehennemlik. Ebedîyen ateşin ve azabın içinde. Bunun yıkılışını bir düşünün. Artık dünya dolusu mal da verse işi bitiktir.

Peki ne yapalım? Acaba ne yapsak? Nasıl etsek de böyle bir duruma düşenlerden olmasak? İslâm insanı böyle çaresiz ortada bı-rakmaz. Eğer gerçekten çare arıyor, akıl yoruyorsanız, gerçekten bu-nu dert ediniyorsanız işte cevap. Hayır hayır! Bu anlayışınızı değiştirin. Bu malla mülkle, evle arabayla, arsayla, bu karıyla, kızla, makamla mansıpla aldanmayı bırakın.

15-16. "Gündüz sinip geceleri gözüken gezegenlere andolsun;"

17. "Kararmaya başlayan geceye andolsun;"

18. "Ağarmaya başlayan sabaha andolsun ki;"

Saklanıp saklanıp çıkan, sinip sinip gelen yıldızlara, gezegenlere, dolananlara, dolaşanlara yemin olsun ki. Hayatımız, bizim hayatımız tüm

yaşantımız anlatılıyor. Fecir oluyor namaz kılıyoruz, güneş doğuyor, yükseliyor işe koyuluyoruz, ay çıkıyor, yıldızlar görünüyor yatıyoruz. Kararmaya başlayan gece, ağarmaya başlayan sabah. İşte hayatımız, bugünümüz, yarınımız, dünümüz. İşte hayatımız. Dün, bu-gün, yarın. Muharrem, Safer, Recep, Şaban, Ramazan.

İşte bütün bunlara yemin olsun ki sorup soruşturduğunuz çare işte şudur:

19-21. "Bu Kur'an, arşın sahibi katında değerli, güçlü, sözü dinlenen ve güvenilen şerefli bir elçinin getirdiği sözdür."

Kerîm olan bir elçinin sözüdür bu Kur'an. Sizin için tek çare, tek mürşit, tek yol gösterici, tek kurtarıcı olan bu kitap Cebrâil'in sözüdür. Yemin olsun ki bu kitap vahiy yoluyla, Cebrâil aracılığıyla size indirilmiş Allah kelâmıdır. Dikkat ederseniz yukarıdaki yeminlere ek olarak burada da te'kidlerle bu kitabın kendisinden olduğunu anlatıyor Rabbimiz. "İnne" bir te'kid, "lam" da ikinci te'kiddir. Yemin üstüne yeminle, te'kid üstüne te'kidle diyor ki Rabbimiz, "Bu kitap gökyüzünün emini vasıtasıyla yeryüzünün eminine benim tarafımdan indirilmiş bir kitaptır." Kitap Allah'tandır, peygamberin kendi sözü değildir. Ama Rabbimiz vahyini Cebrâil aracılığıyla peygamberine gönderdiği için O'na izafe edilmiştir. Buradaki Kerîm elçiden maksat Cebrâil'dir. Zira bundan sonraki âyetlerde Cebrâil'in sıfatları anlatılmaktadır.

Güç sahibidir O. Emniyet sahibidir. Hıyanet etmez, ezmez, bozmaz, koparmaz, unutmaz. Tam yapar elçiliğini. Allah'tan aldığını tam getirir peygambere.

Hani alçaklar, "Efendim melek peygambere gelinceye kadar vahyi çoktan unutur, tastamam vahyi değil de muhtevayı anlatır" di-yorlar ya. Halbuki O emindir, O güçlüdür, O Kerîmdir. O Rabbinin ya-nında, arşın yanında büyük bir güç ve kuvvete, yüksek bir mevkie sa-hiptir. Orada, mele-i a'lâda kendisine itaat edilir. Melekler kendisine itaat ederler. O emindir. O gökyüzünün eminidir. Rabbinden aldığı vahyi peygambere ulaştırma konusunda güvenilirdir.

Burada Rabbimiz peygamberimize vahiy getiren meleğin beş sıfatını zikretmiştir: Güç kuvvet, yüce bir mevkie sahip olmak, reislik, güvenirlilik ve meleklerin kendisine itaati. O halde ey insanlar! Böyle bir meleğin peygambere getirdiği vahiyden nasıl şüphelenebilirsiniz? Nasıl oluyor da az evvelki badirelerden sizi atlatacak, sizi cehennemden kurtarıp, umduğunuz cennete ulaştıracak olan bu kitaba karşı böyle kayıtsız kalırsınız? Hani çare araştırıyordunuz? Hani ne yapsak acaba? diye sağa sola baş vuruyordunuz? Üstelik:

22-23. "Arkadaşınız Muhammed asla deli değildir. Andolsun ki, o, Cebrâil'i apaçık ufukta görmüştür."

Düne kadar aralarında büyüyen ve kendisine Muhammedü'l Emin dedikleri peygambere mecnun diyorlardı. Bildikleri, tanıdıkları, birlikte yaşadıkları, içlerinde büyüyen, çocukluğuna, gençliğine şahit oldukları, doğruluğuna, dürüstlüğüne şahit oldukları peygambere deli diyorlardı. Allah diyor ki, "arkadaşınız deli değildir." "Arkadaşınız" ifadesiyle Rabbimiz onları bu konuda düşünmeye çağırıyor. O yabancı birisi değil sizin arkadaşınızdır. Sizin içinizde doğup büyüyen, bildiğiniz tanıdığınız bir kimsedir. Daha önce ona Muhammedü'l Emin diyen sizler değil miydiniz? Hiç düşünmüyor musunuz? Bir adam belli bir zaman dilimi içinde hem akıllı hem deli, hem güvenilir hem hain olabilir mi?

Ne zaman mecnun demişlerdi ona? Ve ne için mecnun demişlerdi? Peygamberliğini ortaya koyduktan, Kur'an okumaya, Allah'tan aldığı mesajı insanlara ulaştırmaya ve insanların hayatlarına karışmaya başladıktan sonra demişlerdi bunu. Kur'an'da Allah'ın kendisine indirdiklerini insanlara dediği, duyurduğu için, insanların hayatlarının bozukluklarını eleştirip onları Allah'ın istediği kulluğa çağırdığı için, böylece insanların rahatlarını, keyiflerini kaçırmaya başladığı andan itibaren bunu demişlerdi. Yani Kur'an okuduğu, Kur'an'la amel ettiği, hayatını Allah için yaşamaya başladığı için demişlerdi ona bunu. Bugün de öyle. İnsanların hayatına karışmadığınız müddetçe, onların bozukluklarına ilişmediğiniz sürece, onlara hakkı duyurup bâtıllarını tenkit etmediğiniz sürece sizden iyisi yoktur. Ama insanların hayatlarına karıştığınız zaman diyemeyecekleri yoktur size.

Kur'an okumaya başladı, Kur'an duyurmaya başladı diye mec-nun diyorlardı. Halbuki bakın Rabbimiz Kalem sûresinde bunun tamamen zıddını anlatır:

"Ey Muhammed! Sen Rabbinin nîmeti ile deli değilsin."
(Kalem 2)

Allah diyor ki, "ey peygamberim! Sen Rabbinin nîmeti ile, Rab-binin nîmeti sayesinde asla deli değilsin, mecnun değilsin."

İşte anlıyoruz ki bu, kişinin deli olmamasının delilidir, tescilidir. Öyleyse mecnunluktan kurtulmanın yolu Kur'an'la beraber olmamızdadır. Cinlerin tasallutundan kurtulmanın yolu da budur. Eğer Allah'ın nîmetiyle berabersek, eğer Kur'an'la berabersek, eğer hareket noktamız Kur'an'sa, o zaman kesinlikle bilelim ki biz deli değiliz, mecnun değiliz. Ama eğer Kur'an'la beraber değilsek,

Kur'an'ı tanımıyorsak, istinat noktamız Kur'an değilse, o zaman kendimizden şüphe edebiliriz. Deli olduğumuza hükmedebiliriz. Birine "Kur'an oku ve anlat," dediğinizde, adam, "yahu deli derler. Ben bunu yapmaya başlarsam çevrem deli der bana" diyor. Halbuki Allah öyle demiyor. İnsanlar arasında deli olmaktan kurtulmanın yolu da, iki ayaklı cinlerin tasallutundan kurtulmanın yolu da, öteki cinlerin şerlerinden korunmanın yolu da bu kitapla tanışmaktan geçer bunu asla unutmayalım.

Arkadaşınız asla deli değildir ve:

O arkadaşınız, o Resul andolsun ki Cebrâil'i apaçık bir ufukta görmüştür. Kitabımızın başka yerlerinde de anlatıldığına göre Rasu-lullah efendimiz kendisinden önce hiçbir peygambere nasip olmadığı halde Cebrâil'i, vahiy meleğini aslî şekliyle görmüştür. Doğu taraftan, yüksek, apaçık ufuk cihetinden görmüştür. Bu konuda hadis kitaplarında epey bilgi var.

O peygamberimiz Cebrâil'i görmüştür. O sizin görmediklerinizi görmüştür, onun içindir ki:

24. "Peygamber, görülmeyenler hakkında söyledik-lerinden ötürü töhmet altında tutulamaz."

Gaybla alâkalı söylediklerinden ötürü o asla kınanamaz. Gayb karşısında asla kınanmaz. "Yok ya, sen öyle görmüşsün" denmez. Bu konuda töhmet altında tutulamaz. Neden? Çünkü gaybî haberler ken-disinden değildir ki onun için töhmet edilsin?

Veya peygamber kendisine bu melek tarafından bildirilen vahyin neşri konusunda töhmet altında tutulamaz. Çünkü peygamber Allah'tan gelen vahyin duyurulması konusunda asla cimrilik yapmaz. Vahiy konusunda emindir o peygamber.

25. "Bu Kur'an, kovulmuş şeytanın sözü olamaz."

Şeytan sözü değil ki bu! Allah sözü. Bu kitabı şeytanlar indirmedi, bu şeytanların vahyi değildir. Aynı konuyu Şuarâ sûresi şöyle anlatır:

"Kur'an'ı şeytanlar indirmemiştir. Bu onlara düş-mez, zaten güçleri de yetmez."

Şuarâ 210,211)

Elinizde böyle bir kitap varken, böyle Azîz olan, Hakîm olan bir Allah'tan gelme Azîz ve Hakîm bir kitabınız varken ey insanlar:

26. “Ey İnsanlar! Nereye gidiyorsunuz?”

Nereye gidiyorsunuz o halde? Rabbinizden gelen bu kitabı ya-lanlayarak, Rabbinizden gelen bu hayat programını reddederek, Allah’ın bu hak kitabına şiir diyerek, sihir diyerek, kehanet diyerek, şeytan sözü diyerek nereye gidiyorsunuz? Bu tavırlarınızla sizler hangi akla kulluk ediyorsunuz? Bunu yalanlayıp ta kime gidiyorsunuz? Bundan sarfı nazar ediyorsunuz da kime baş vuruyorsunuz?

Ne bu telaşın? Nereye yetişeceksin? Aman şurada arkadaşlar konken oynuyorlardı da onlara yetişecektim! Aman maçın ikinci devresine bari yetişeyim diye koşuyorum! Yahu İzmir’e İslâm anlatmaya gidiyordum! Buradakiler bitti sanki. Nereye gidiyorsun yahu hızlı hızlı? Kelle mi götürüyorsun? Can kurtarmaya mı gidiyorsun? Nereye gidiyorsunuz? Allah’a mı gidiyorsunuz? Allah’tan mı kaçıyorsunuz? Kur’a-n’a mı gidiyorsunuz? Kitaptan mı kaçıyorsunuz? Siz bilirsiniz, isterseniz kaçın şimdilik. Ama unutmayın ki:

27-28. “Kur’an ancak aranızda doğru yola girmeyi dileyene ve âlemlere bir öğüttür.”

Bu Kur’an ancak âlemlere bir öğüttür. Bu Kur’an tüm insanlık için gelmiştir. Tüm insanlığı uyarmak için gelmiş bir kitaptır bu. Düşünün İslâm’ın ilk günlerini. Kur’an’ı çevresine duyurmaya çalışan bir Nebî ve çevresinde 35 Müslüman var. Hepsi bu kadar. Alay ediyorlar-dı Kur’an’la, alay ediyorlardı onun mübelliğiyle, alay ediyorlardı ona gönül veren garibanlarla. Peygamber ve Müslümanlar da bu kitaba inanmadılar diye, bu kitabın kadr u kıymetini bilemediler diye üzülüyorlardı. Rabbimiz da buyuruyor ki, “bu kitap tüm âlemler için zikra-dır.”

“Öyleyse ey peygamberim! Ey kulum hiç korkma sen! Hiç üzülme! Hiç mükedder olma! Dert etme sen bunu kendine! Bu inandığın, bu yolunda olduğun, bu bayraklaştırdığın dâvâ öyle ulvî öyle yüce bir dâvâ ki, sadece Kureyş’e, Mekke’ye, Bizans’a ve Roma’ya, Osmanlı’ya Selçukluya, Türkiye’ye değil, tüm âlemlere bir zikradır. Unut-ma ki bu kitap benim kitabımdır. Bu dâvâ benim dâvâmdır. Bu dâvânın arkasında ben varım. Sen hiç üzülme, bu dini, bu dâvâyı insanlara ben duyuracağım. Bu kitabı insanların gönüllerine ben yerleştireceğim.” İşte âyet-i kerîmesinde Rabbimiz bu yolun yolcularına bu müjdeyi veriyordu.

Öyleyse bir Müslüman olarak, bu dâvâya gönül vermiş bir Allah eri olarak ben babam da yol vermese, ailem de dinlemese, çevrem de alaya alsa, tâğutlar ve onların kanunları da beni kuşatsa, çevrem de beni kıskaca alsa ne gam, âyetle anlıyorum ki ben Rabbimin safındayım. Ben Rabbimle aynı

saftayım. Rabbime dayanmış biri ola-rak melekle te'yid edilmiş biri olarak kimden ve neden korkacağım? Çevremdekiler, çağımdakiler anlamak dinlemek istemediler diye niye üzüleceğim? Buradakiler anlamak istemedilerse oradakiler anlayacaktır. Bugünküler dinlemek istemedilerse bile yarınkiler dinleyeceklerdir. Çünkü bu kitap, bu mesaj sadece burası ile sınırlı değildir, bugünle sınırlı değildir. Tüm âlemler, tüm zamanlar için bir uyarıdır. Hayatımızın her bir bölümünde, her bir konumunda bizim Allah'a karşı kulluğumuzu, sorumluluğumuzu hatırlatan bir kitaptır bu. Hayatımızın her bir bölümünde Rabbimizin bizden ne tür bir kulluk istediğini ortaya koyandır bu kitap.

Ama bilesiniz ki bu kitap istikâmete ulaşmayı isteyenlere, hidâyete kavuşmayı murad edenlere, dosdoğru olmayı dileyenlere bir zikirdir. Bu kitabın kadrini kıymetini bunlar bilecekler ve bunlar sahipleneceklerdir. Öbürlerine gelince onlar dinleyemeyecekler, ilgilenmeyecekler, kulak vermeyecekler.

29. "Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe sizler bir şey dileyemezsiniz."

Kâfirler "biz de dosdoğru olabiliriz. Biz de hidâyeti bulabiliriz. Bu bizim kendi elimizdedir. Eğer şu anda istesek biz de İslâm'ı, Kur'-an'ı kabul edebiliriz. Bu bizim irademiz dahilindedir. İstesek biz de i-man ederiz. Yâni bu bizim elimizdedir, biz istesek inanırız istemezsek de inanmayız" diyorlar. Allah da buyuruyor ki bakın: "Hayır, âlemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe sizler hiçbir şey dileyemezsiniz. Allah izin vermedikçe sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur." İmanı da, in-kârı da Allah diler ve yapar, öyleyse bize düşen teslim olmaktır. Biz sadece O'nun takdirine, O'nun meşietine teslim olacağız o kadar.